

Sevgili Hocam

Burhan ŞAHİN'in

Ardından...

Burhan Hocam sizi 29 Eylül 2025 tarihinde sonsuzluğa

uğurladık, sevgili eşiniz Tülin abladan 22 yıl sonra. Çok düşkündünüz Tülin ablaya, belli etmediğiniz sevginizi biz her zaman hissederdik. Ali Hocamızın ve sizin Türk Gastroenteroloji camiasının gelişmesi ve büyümesi için yaptığınız pek çok şey ve ilk yanında, bir de önemli bir eser bıraktınız bizlere, Türk Gastroenteroloji Vakfı (TGV). Bizim kuşak çok iyi bilir TGV'nin değerini ve sizlere söz veriyoruz yaşadığımız sürece en üst düzeyde yaşatmaya çalışacağız, gözünüz arkada kalmasın. TGV'nin en önemli misyonu gastroenteroloji eğitime yazılı ve sözlü olarak katkıda bulunmaktır, bir proje insanı olan Ali Özden Hocamız vakfı sizlerle ve bizlerle birlikte kurarken eğitimi önceliğe almıştı. Bu anlamda pek çok genç gastroenterolog, vakfın verdiği eğitim bursu ile yurt dışına gitme fırsatına kavuştu, Türkiye'nin neredeyse her ilinde "Pratisyenler için Gastroenteroloji" başlığı altında gastroenterologlar dışında çok sayıda meslektaşımızın eğitimine katkıda bulunan toplantılar yapıldı. ERCP ve Gastroenteroloji gibi her seviyede gastroenterolog ve uzmanlık öğrencileri için başvuru kitabı olabilecek kitaplar yazıldı sizlerin editörlüğünde. Hala yayınları devam etmekte olan üç önemli bilimsel dergi; Akademik Gastroenteroloji, Güncel Gastroenteroloji ve Endoskopi Dergisi pek çok meslektaşımızın akademik kariyer aşamalarında araştırmaları ve derlemelerini içeren makalelerini yayınlatabilecekleri fırsatı sağladı. Çalışmalarını kısaca özetlemeye çalıştığım TGV'yi yaşatmak ve bilimsel çalışmalarına katkıda bulunmak her seviyedeki gastroenterolog için bir görev olmalı.

Burhan Hocam siz Türkiye Yüksek İhtisas Hastanesi (TYİH) Gastroenteroloji Kliniği'nin efsane hocasıydınız Sizi kanımca Türkiye'de tanımayan gastroenterolog, genel cerrah, gastroenteroloji cerrahı ve radyolog yoktur. Siz tüm hekimlik yaşamınız boyunca yukarıda saydığım uzmanlık alanlarındaki meslektaşlarla birlikte çalışmayı, hastaların tanı ve tedavi yaklaşımlarına birlikte karar vermeyi prensip edinen ve bunu biz öğrencilerine sözle değil davranışları ile gösteren ender alçak gönüllü, hoşgörülü, başkalarının düşüncesine saygılı, deontolojiye çok önem veren ve daima çalışan üreten hekimlerden biriydiniz. Yaş haddinden emekli olduktan sonra isminizle özdeşleşen AGEM'i kurdunuz bir grup öğrencinizle birlikte. Amacınız para kazanmak değildi, hiç de olmadı. Sadece hastalarınıza yardımcı olmaktı amacınız. Sizin için para birilerine bir şey ısmarlamak, pazarda teyzelerden alışveriş yapınca üstünü almamak (Isparta pazarında bunun tanıyorum), ihtiyacı olana yardım etmek, bir yere gideceğiniz zaman taksiyle gitmek, çünkü hiç arabanız olmadı ve araba kullanmayı istemediniz ve ehliyetiniz de yoktu, Tülün abla yaşarken onunla birlikte gelirdiniz sabahları, iş çıkışı da ruh ikiziniz sevgili arkadaşınız Gülay Hoca'yla birlikte taksiyle muayenehaneye giderdiniz. Yıllarca muayenehaneniz oldu, sonra AGEM'i kurdunuz, 20 yılı aşkın süre, 6 ay öncesine kadar orada çalıştınız,

ama kendi paranızla aldığınız bir eviniz yoktu. Rahmetli kayınpederinizin Kavaklıdere'ki küçük evinde ölünceye kadar oturdunuz, tatil için de yine kayınpederinizin Seferihisar'daki yazlığına giderdiniz. Yanlış anlaşılmasın bu durum ev, yazlık almak isteyip de alamadığınızdan değil, ihtiyaç duymadığınız böyle şeylere; para, mal, mülk sizin için hiçbir şey ifade etmiyordu. Varsa yoksa hastaya hizmet, özellikle de yoksul vatandaşa. Yani siz büyük bir hekim olmanız yanında yüce bir insandınız. Bizler, iyi bir doktor olmanın yanında iyi bir insan nasıl olunur onu da sizden gördük, öğrendik ve yaşamlarımızda uygulamaya çalışıyoruz.

Bizleri, öğrencilerinizi her zaman yücelten, onlarla gurur duyduğunuzu sözle değil davranışlarıyla belli eden, hepimizin her şeyi öğrenmemizi isteyen ve bunun için hiçbir kısıtlamaya gitmeden önümüzü açan ender hocalardan biriydiniz. Bizlere kariyer sahibi olduktan sonra hiç sadece ön isimimizle hitap etmezsiniz, hep ismimizin arkasına "hoca" kelimesini eklerdiniz, bu kadar da yüce gönüllüydünüz. Sizin yetiştirdiğiniz öğrencileriniz, bizler, Türkiye'nin farklı eğitim, araştırma hastanesi ve üniversitelerinde sizin öğretileriniz doğrultusunda görev yapmakta, daha genç kuşaklara da o öğretileri aktarmakta ve Yüksek İhtisas ekolünü sürdürmekteyiz.

Burhan Hocam, bu yazıyı sizin için yazmayı planlarken nasıl başlasam diye düşünürken bir baktım ki yazıda epeyce yol almışım, oysa söze sizinle ilk karşılaşmamızı anlatarak başlayacaktım. Şimdi sırası geldi, bahsedeyim. Siz hatırlamazsınız. Çünkü her gün hastaları konusunda danışmanlık almak veya endoskopik işlem yaptırmak için size başvuran onlarca doktordan biriydim. Ankara Numune Hastanesi Metabolizma Kliniği'nde asistanken bir hastamıza ultrasonografi yaptırmak için size gelmiştim. Sene 1982, Türkiye'de ultrasonografi yeni yeni başlıyor, Ankara'da da TYİH Gastroenteroloji Kliniği'nde yapıyordu. Esasında birçok gastroenterolojik hastamızı danışmak için de sizlere başvururduk, sizlerde o zamanki klinik şef ve şef muavinerleri hiç yüksünmeden bizlere yardımcı olurdunuz. İç hastalıkları ihtisasımı Metabolizma kliniğinde yaptığım için hastalarımızın çoğunu diyabetliler oluştururdu ve onlarda safra kesesi taşı sık olduğu ve o zamanki bilgilerimize göre taş var ise hastaları kolesistektomiye vermek gerektiği

için bütün diyabetik hastalarda safra kesesi taşı araştırırdık. Ultrasonografiye kadar Biloptin değimiz safra ile salgılanan bir opak maddeyi hastaya akşamdan içirir ertesi günü sağ üst kadranda direkt filmi çekerek opak ile dolan safra kesesinde varsa taşları görürdük, sonrasında da hastaya iki çiğ yumurta içirerek kesenin boşalma durumunu kontrol ederdik. İşte ultrasonografinin kullanıma girmesi ile bu görece zahmetli yöntem daha az başvurur olmuştuk. Size neden ultrasonografi istediğimizi bu bilgilerle biraz ürkek, biraz da hızlı ve heyecanlı bir şekilde anlattım, siz genelde yavaş ve sakin konuşan bir insandınız, benim heyecanım karşısında sakin ve yumuşak bir tonda "tamam, tamam bakarız" deyip işlemi yapmıştınız. O zaman ben 26, siz de muhtemelen otuzlu yaşların sonlarındaydınız, ufak tefek, uzun beyaz önlüklü, saçları gür ve koyu kahve renkli" küçük dev adamdınız". Yıllar sonra 1989'da kliniğinize asistan olarak başladım. Ama siz benim için hep öyle küçük dev adam olarak kaldınız.

Siz Türkiye’de ilk ERCP yapan kişiydiniz. Bunu alçak gönüllülikle tüm öğrencilerinize öğrettiniz, öğrettiniz bizlerle sınırlı değildi, ülkemizin çok sayıda araştırma hastanesi ve üniversite hastanelerinden gelen pek çok gastroenteroloğun da ERCP öğrenmesini sağladınız. Bugün Türkiye’nin hemen hemen her büyük ilinde ERCP yapılabiliyorsa bu sizin sayenizdedir. Siz Türkiye’de ERCP’nin babasıydınız. Bu öğrettinizden bir kadın gastroenterolog olarak ben de nasibimi aldım ve Türkiye’de ve hatta bildiğimiz kadarı ile Dünya’da ERCP yapan ilk kadın gastroenterolog oldum. Size minnetimiz ve borcumuz sonsuz.

Burhan Hocam, Güncel Gastroenteroloji Dergisi rahmetli Ali hocamızdan sonra bir süre zorunlu olarak yayın hayatına ara vermişti, bir gün AGEM’de birlikte oturup sohbet ederken pandemi sonrası tıp veya tıp dışı konularda düzenli olarak

yazı yazdığımı ve bunları bazı internet platformları ve günlük gazetelerde yayınladığımı söyleyip birkaçını size göstermiştim. Çok sevinmiştiniz. Bunları bir kitap haline getirmemi ve Güncel Gastroenteroloji Dergisi’ni (GGD) tekrar canlandırmamı istemiştiniz. O yıl içinde öncelikli olarak GGD tekrar yayımlanmaya başladı, sonra da denemelerimiz kitaplaştırılıp TGV yayınlarından çıktı. Her iki olay da sizi çok çok memnun etmişti. Siz bize hep yol gösterdiniz, yol açtınız, yolumuzda ışık oldunuz.

Size borcumuz çok, nasıl ödenir bilmiyorum ama kendi adıma size söz veriyorum ki yaşadığım sürece Türk Gastroenteroloji’si için yapabileceğim her türlü katkıyı yapmaya devam edeceğim, hastalarım hiçbir çıkar gözetmeksizin yardımcı olmaya çalışacağım, meslektaşlarımı kardeşim bileceğim, iyi insan olmaya devam edeceğim.

Güle güle Burhan Hocam...
Öğrenciniz Ülkü SARITAŞ